

Pojídač hříchů

Otevřel oči. Vůbec nic neviděl. Zíral do neprostupné tmy.

Vyhaslo v krbu, pomyslel si. Na tom nebylo nic neobvyklého. Ale něco přeci jen neodpovídalo... Vzduch, který dýchal, nebyl svěží a provoněný kořením jako obvykle. Ne, vzduch byl vlhký a cítil v něm hnilobu. Postel, na níž ležel, nebyla měkká a pohodlná, ale chladná a nezvykle drsná. Navíc kdesi za jeho hlavou slyšel odkapávat vodu. Nic z toho neodpovídalo jeho komnatě. Zavrtěl nechápavě hlavou a posadil se. Jakmile se začal hýbat, kousek od jeho hlavy něco zařinčelo. Zděšeně sebou škubnul. Opět cosi zařinčelo. Navíc pocítil jakýsi tlak na svých zápěstích. Všechny otázky ohledně špatného vzduchu, nepohodlné postele či čehokoliv jiného se mu vytratily. Srdce se mu rozbušilo a po zádech mu přejelo nepříjemné chvění.

Jsem v okovech? Jsem ve vězení? Tyto myšlenky mu vyvstaly na mysli, aniž by chtěl. Snažil se je mermomocí zapudit, ale neutišitelný hlásek vzadu v hlavě mu našeptával, že to by všechno vysvětlovalo. S nevýslovným strachem, ale stále i malinkatou nadějí kdesi hluboko v jeho žaludku si postupně nahmatl svá zápěstí. Opravdu tam byly! Železné náramky neúprosně objímající jeho ruce. Roztřásl se. Z úst mu vyšel neznámý zvuk – něco mezi smíchem a vzlykotem. Musel se odtud dostat. Za každou cenu se odtud musel dostat. S nečekanou rychlostí se vyšvihl na nohy a rozeběhl se pryč od postele. Neviděl, kam míří. Nezáleželo na tom. Podstatné bylo jen uprchnout z této noční můry. Nikam ale nedoběhl. Po pár krocích, při kterých ještě ani nezískal žádnou rychlost, ho tah řetězů zastavil a otočil zpět čelem k posteli. Škubal rukama, snažil se ustupovat. Vrčel, křičel, vztekal se na své okovy. Řetězy zase nezaměnitelným řinkotem křičely zpátky na vězně. Křičely, vrtěly se, vysmívaly, ale nepovolily.

Ještě párkrát se pokusil trhnout rukama, ale marně. Zatímco řetězy bez obtíží odolávaly, jeho síly opouštěly. Ruce mu těžkly, nohy se mu začaly podlamovat. Nakonec zcela ustal ve svých snaženích a rezignovaně se svezl na podlahu. Se slzami na krajíčku hlasitě oddechoval. Zavřel víčka. Schoulil se do klubička a jen ležel.

Proč jsem ve vězení? Jsem přece lordův pobočník. Popraví mě? Umřu? Poslal mě sem lord? Musel. Kdo jiný by mě sem mohl zavřít? Pověsí mě? Proč mě sem lord zavřel? Nebo mi useknou hlavu? Vždycky jsem přece byl jeho věrný služebník. Splnil jsem každý jeho úkol. Přijdou strážé za mou sestrou a oznámí jí, že už k ní nikdy nepřijdu? Pomohl jsem mu se vším, oč žádal. Dokonce i s věcmi, jaké... No prostě jsem mu pomáhal se vším. Umřu? Dá se oprátka přežít? Nebo že by mě utopili? Bude má sestra přihlížet popravě? Shodí mě z mostu k pevnosti? Přežil bych ten...? Umřu? ... Myšlenky se mu vířily do všech stran. Nedokázal je zkrotit. Nesnažil se o to. Chtěl se v nich ztratit. Chtěl totiž uniknout před jednou z nich. Ta se ale stále vracela. Báł se tu otázku zodpovědět. Nechtěl na ni odpovídat. Nemohl. Nechtěl zemřít. Zpod víček mu začaly téci slzy.

* * *

Přejel rukou po kamenné zdi. Byla pradávná. Na mnoha místech ji porůstal mech a někde se po dotyku i drolila. Ve svém nitru ale stále byla pevná a neústupná. Tvrdohlavá, věrná svému úkolu – stejně jako on. Ještě před pár týdny by musel celou stěnu osahávat několik minut, než by našel spínač, ale teď ho nahmatal téměř okamžitě. Zatlačil vyčnívající

kámen hlouběji do zdi a skulina ve zdi, kterou před chvílí vešel, se začala skoro neslyšně zavírat pojízdným kusem kamene. Venku sice byla noc, ale vstup ozařoval oslnivý svit úplňku. Paprsků luny v chodbě avšak ubývalo, jak se skulina postupně uzavírala, až se – se zvukem mírného nárazu zavírajícího mechanismu – ocitl v úplné tmě. Neviděl na krok, ale to mu nevadilo. Znal tuhle chodbu nazpaměť. Vydal se rovně a jen občas se orientačně dotkl staré zdi. Hnilobou prosycené ovzduší mu ani nevadilo. Na povrchu byl sice vzduch příjemnější, ale nemohl si stěžovat na nepohodlí. Měl úkol. Musel dokončit, co začal. Skoro vše bylo již připraveno. Dnes za úsvitu to bude odhaleno světu. Bude to velkolepé. Bude to nádherné. Innos bude potěšen. Na rozcestí zahnul doprava. Došel ke koši s pochodněmi. Jednu vytáhl a křesadlem ji rozžehnul.

Sešel schody a zamířil k cele. Teplo z pochodně mu sálalo do tváře. Byl to příjemný dotek boha, kterému věrně a neochvějně sloužil. Úzká pasáž, kterou procházel, se nijak nelišila od té o patro výše. I když tamtudy šel po tmě, věděl, že všechny vypadají stejně. Kamenné zdi po obou stranách s občasným mechovým porostem. Valená klenba, z níž viselo nepřeborné množství pavučin a kořínků a kluzká kamenná podlaha. Sešel ještě jedny schody, až konečně dorazil na úplné dno této podzemní stavby. Údajně to bývala kobka, do které zdejší páni v dávných dobách posílali nejhorší zločince. Pravděpodobně by tu tenkrát skončil taky. I když on zločincem nebyl. On byl něčím mnohem víc. On byl Vyvoleným. Dnes ale byly tyto chodby zcela zapomenuté a mnohé z nich i zavalené. Z velkého množství cel, které tu kdysi určitě byly, fungovala už jen jedna, a to jen díky tomu, že u ní opravil dveře a přidělal k postelím nové řetězy. Nezáleželo na tom. Tohle místo bylo jinak úplně perfektní. Nikdo o něm nevěděl, se zataraseným vstupem se sem ani nikdo nemohl zatoulat a bylo, co by kamenem dohodil od Horské pevnosti.

Došel až ke dveřím oné cely. Otočil se a pochodní v ruce připálil druhou, zasazenou v držáku na stěně. Udělal to samé s třetí pochodní na opačné straně místnosti. Sál, kde se nacházel, se dost prosvítal. Rozhlédl se. Napravo od něj v rohu stála letitá knihovna s několika svazky. Když tu byl poprvé, pokusil se si ty knihy prohlédnout, ale rukopis se mu rozsypal v ruku. Od té doby už si starých knih nevšímal. Vedle knihovny se nacházela postel. Byla to stejná postel, jako měli v cele vězni – masivní kvádr vytesaný z kamene, dost možná vytesaný přímo ze skály, ve které se nacházeli. U protější zdi pak stál stůl, na němž ležel první host. Bylinný nápoj, který mu předtím vnutil, ho udržel v bezvědomí ještě pár hodin. Rána mu už nekrvácela. Končetina, kterou mu odřízl, visela na háku kousek od stolu. Díky masti vzhlížela pokožka stále svěže, avšak pořád byla ještě ulepená zaschlou krví. Bude ji ještě muset umýt. Na druhém stole s židlí uprostřed místnosti byly rozloženy jeho nástroje. Kolik krve a smrti tito jeho služebníci již viděli. Kolik životů bylo zachráněno jejich ostřím. Zamířil ke dveřím cely. S hlasitým cvaknutím odemkl zámek, odklopil závoru a za doprovodu skřípání dveře otevřel. Druhý host seděl mlčky opřený o svou postel a pozoroval ho.

Za ta léta už zažil mnoho reakcí. Strach, šok či nepochopení mu od jeho návštěvníků nebyly vůbec cizí. Jak by také mohl chtít po smrtelnících, aby pochopili nekonečně složitou vůli bohů. Ani on přesně nechápal. Pouze vykonával, co mu bylo zjeveno. Zapálil pochodně na zdech, čímž se i tato místnost dosti prosvítala. Poté se otočil na svého nejnovějšího hosta a přívětivě se na něj usmál.

„Proč jsem ve vězení? Proč mě sem lord poslal?“ zeptal se host.

Uchechtl se a odpověděl: „Lord tě nikam neposlal. Tohle není vězení. Tohle je...“, zarazil se v hledání slov, kterým by tento prostý muž rozuměl. „Tady budeš zachráněn. Já se jmenuji Lucius a vykoupím tě z tvých hříchů.“

Nato se otočil a zamířil ven z cely. Muž za ním křičel, vyhrožoval, házel všemožné otázky a opět vyhrožoval. Lucius ho ale ignoroval. Lidé málokdy pochopí, že to, co se jim děje, je v jejich nejlepším zájmu. Tohle se od lidí, jimž kdy pomohl, už naučil. Vyšel ze dveří, které zavřel, ale tentokrát už nezamykal, a zasedl ke svému stolu. Rozžehl svíci na stole, nepotřebnou pochodeň odhodil na zem. Přejel očima po svých nástrojích. Uchopil pilu, s jejíž pomocí před několika hodinami odsekl muži v bezvědomí jeho pravou nohu, a zamračil se na pár krvavých skvrn na jejím ostří. Neumyl ji dost dobře. Takovou špatnou péči si tato jeho přítelkyně nezaslouží. Zpod stolu vytáhl vědro s vodou, ze stolu sebral hadr, namočil ho a začal ostří pilky pečlivě omývat.

* * *

S hrůzou a vztekem hleděl na svého přítele Lorika. Společně věrně sloužili lordovi z Horské pevnosti mnoho let. On zastával funkci lordova pobočníka, Lorik funkci kastelána. Společně se starali o skoro všechny lordovy državy. To byla skoro polovina Hornického údolí. Dohlíželi, aby rolníci včas odvedli část své úrody, aby statkáři dodávali nejlepší kusy ze svého chovu, aby produkce magické rudy v dolech nepoklesala. Strážili, aby bandité nepřepadávali karavany, aby se bestie nešířily z hlubokých lesů, aby skřeti zůstali na svém území. Pomohli vystavět klášter na západě, opevnili Horskou pevnost, lordovo sídlo, a spoustu dalšího. A co s nimi bylo teď? Byli zavření v nějaké staré žaláři, v moci naprostého šílence. V moci šílence, který odřízl Lorikovi nohu!

On odřízl Lorikovi nohu! Proč? Nechápal, jaký účel viděl ten vrah v mrzačení svých obětí. Ale šilence asi nikdo nechápe. On blábolil něco o záchraně, o vykoupení z hříchů. Co to mělo znamenat? Asi nic, čemu by mohl přičetný člověk rozumět.

Strávil tu již dlouho. Nemohl si být samozřejmě přesně jist jak dlouho, čas měřil pouze podle vody, která odkapávala kdesi v neosvíceném rohu cely. Přestal počítat u několika tisíců. Ze začátku se snažil vyprostit ze svých okovů, neustále volal o pomoc. Takové pokusy ho už ale přešly. Naděje na záchranu, na přežití se vzdal. I strach ze smrti již nepocíťoval. Chtěl jen, aby to už skončilo. Aby už Lucius, jak si říkal, mu proklál srdce mečem, nebo mu podřízl hrdlo. Jediné, co nechtěl, bylo to, co se stalo jeho příteli. Nechtěl, aby mu ten maniak znetvořil jeho tělo. Nechtěl zažít moment, kdy by podíval na svou nohu a uviděl by jen malý pahýl končící kus nad pomyslným kolenem.

Lorik to již zažil. A byl v šoku. Když ho jejich věznitel přinesl v náručí a připoutal ho k posteli na druhé straně cely, ještě spal. Netrvalo ale dlouho a probudil se.

„Rivalde, ty jsi tu taky?“ zeptal se malátně probudiv se Lorik při pohledu na svého spoluvězně. Než však stačil svému příteli na otázku jakkoli odpovědět, sjel Lorikův pohled k useknuté noze. Nevykřikl. Nerozbrečel se. Nerozhněval se. Jen se mlčky položil na záda, zahleděl se kamsi do stropu a už nepromluvil. Na žádné Rivaldovy pokusy o komunikaci nereagoval.

Ticho, ve kterém seděli, přerušil skřípavým otevřením dveří Lucius. Promluvil na Lorika, že potřebuje zkontrolovat jeho ránu. Lorik neodpověděl. Jejich věznitel jen pokrčil

rameny, přešel k posteli, na níž muž bez nohy ležel, sklonil se k němu a začal zbytek jeho nohy po amputaci studovat.

„Kdo seš? Proč nás prostě nezabiješ? Proč si mu usek nohu?!“ vyjel na Luciuse Rivald.

Lucius ho ale ignoroval. Nadále studoval ránu, kterou sám způsobil. Po chvíli se se zamlaskáním narovnal a s úsměvem pokýval hlavou. Byl očividně spokojen. Nyní přistoupil blíže k Rivaldovi a zahleděl se na něj. Bylo to poprvé, kdy si Rivald mohl Luciuse pořádně prohlédnout. Byl to asi čtyřicetiletý muž s křečovitými rysy ve tváři a jizvou pod levým okem. Dlouhé černé vlasy se mu vlnily po tvářích až k ramenům a pod košilí se daly rozeznat velké svaly. Přes sebe pak měl tmavě zelený kožený kabát, který Rivald původně považoval za černý.

„Tak odpovíš mi?“ zkusil to Rivald znovu.

„Lord z Horské pevnosti nemá pravou nohu...“

O to mu jde? Chce, abychom s Lorikem na tom byli stejně, jako náš lord? Abychom chodili s kusem dřeva místo nohy? Znělo to podivně, ale nijak jinak si to nedokázal Rivald vysvětlit.

„...ale má práce musí být dokonalá,“ pokračoval Lucius. „Já jsem pouhým nástrojem Innosovy vůle a jako nástroj musím sloužit bezchybně.“

Rivald začal pochybovat, že se z tohoto rozhovoru dozví něco užitečného.

„Kdyby mé poselství světu nebylo dokonalé, nemohlo by to být mé vrcholné dílo. Ale tohle bude mé vrcholné dílo. Innos si to tak přeje! Dnes za úsvitu to všichni lidé uvidí. Uvidí, že Innos je stále mezi námi. Vždyť...když se ze svých hříchů může vykoupit i kdokoliv z pevnosti, proč by nemohl každý?“

Rivald beze slov zíral do vražovy tváře. „My nebudeme žádné tvé vrcholné dílo. Budeme jen další tvoje oběti! Další dvě vraždy padající na tvou hlavu! A za to tě popraví. Náš lord tě popraví,“ triumfálně vyhrkl.

Lucius se pousmál a zamířil ven ze dveří. Na prahu se zastavil a odvětil: „Když jsem zabil svou první...oběť - jak je nazýváš - nevěděl jsem, proč jsem to udělal. Až později jsem si uvědomil, že mou ruku vedl Innos. Že bůh světla chtěl, abych ho zabil, abych ho vysvobodil z jeho hříchů, abych ho spasil. Pochopil jsem, že mi byla svěřena svatá povinnost. Stejně jako malíř je povinen odhalit světu své umění a spisovatel zase to své, já musím světu odhalit to své. Musím lidem ukázat, že pojiďači hříchů jsou stále mezi námi. Že nás vysvobodí z našich prohřešků... Od té doby jsem spasil mnoho dalších hříšníků. Innos mě přitom vedl. A povede mě i dnes. Dnes, s Innosovou pomocí, vás všechny spasím.“ S těmi slovy zabouchl dveře.

Rivald se snažil vzpamatovat z toho, co právě slyšel. Byl to naprostý šílenec! Vždyť to vůbec nedávalo smysl! Než o tom ale mohl více přemýšlet, koutkem oka zahlédl cosi letět směrem od Lorika k němu. S cinknutím to dopadlo někam vedle jeho postele. Vrhnuv rychlý pohled na Lorika, jenž stále zíral do stropu, seskočil z postele a začal přejíždět rukou po podlaze. Našel to. A nemohl uvěřit, co to bylo. Byl to paklíč! Nechápatě pohlédl zpět na svého přítele, kastelána.

„Vždycky nosím paklič v tajné kapse v kabátci. Nevěřil bys, kolik dveří v pevnosti jsem už musel páčit, protože lord od nich ztratil klíče,“ řekl stále nehnutě a zasněně Lorik. „Já tady umřu, ale ty by ses odtud mohl dostat. A zabít toho parchanta.“

V Rivaldovi se najednou probudila všechna naděje, o které si myslel, že již zemřela.

Já se odtud dostanu. Přežiju! Zabiju toho bastarda! V rychlosti začal páčit své okovy. I on už měl za sebou spousty nehod, kdy lord někam založil klíče. Zrovna v ten moment si s úsměvem vzpomněl na příhodu, kdy jeho pán ztratil klíček od své šperkovnice. Tenkrát Rivald strávil celou noc snahou tu skříňku otevřít. Spotřeboval na to snad stovku pakličů, ale nakonec uspěl. A uspěje i s těmhle pouty. Tiše se rozesmál radostí, když v prvním náramku cvaklo a sjel mu z ruky.

Ještě ten druhej. Rychle! Snažil se postupovat zámek rychle, ale zase nechtěl paklič zlomit. Nevěděl, kolik tajných kapes Lorik dohromady má. Každou chvíli nervózně vzhlížel ke dveřím. Báł se, že se v momentě rozskočí a Lucius ho zabije.

Ne. Nezabije mě. Já se odtud dostanu! A pak se pro něj vrátím. I v druhém náramku cvaklo! Byl volný! Srdce mu bušilo nadšením. Vyskočil na nohy. Podíval se s provinilým pocitem na mlčícího Lorika, jenž stále němě zíral do stropu.

Vrátíme se pro něj. S gardou. S celou armádou. Zabijeme toho šmejda a Lorika zachráníme. Já ho teď stejně nést nemůžu. To by se odtud nedostal ani jeden z nás.

„Přideme pro tebe!“ zašeptal a otočil se.

Nedočkavě udělal první krok ke dveřím. Druhý. Třetí. Sedmý a byl tam. On se odtud opravdu dostane! On přežije! Chtěl radostí výskat.

Dveře skřípou. Rychle je otevřu a poběžím pryč. A tak opatrně vzal za kliku a trhnutím rozevřel dveře dokořán...

* * *

Lucius smutně uchopil hlavu za krátké zlatavé vlasy a podržel ji naproti své tváři. Z krku stále odkapávala krev. Ve výrazu mrtvého bylo vidět zděšení. Poslední výraz, který jeho druhý host nasadil. Chtěl utéci. Nepochopil to. Nepochopil, že smrt ho má zachránit. Pokusil se uprchnout zpět ke svému hříšnému životu. Ale přeci jen nakonec Rivalda zachránil. Setnul mu hlavu, než mohl opustit celu. Přímou ve dveřích. Nechtěl ho zabít takhle, ale musel. Teď už je aspoň osvobozen od svých hrůzných činů, které ve službě lordovi spáchal. Trochu ale Luciuse překvapilo, že první host – jeho jméno bylo Lorik – na smrt svého přítele vůbec nezareagoval. Jen ležel na své posteli a zíral do stropu. Možná byl stále v šoku ze ztráty své nohy. Možná to ale bylo proto, že to byl on, kdo poskytl Rivaldovi paklič na vypáčení okovů. Byl si tím jist. Paklič, který našel, určitě pocházel od Lorika.

Měl jsem ho lépe prohledat. Já hlupák. Copak to nedělám už dost dlouho? Snad mi Innos mé malé zklamání odpustí. Naštěstí ale Rivaldova hlava zůstala vcelku a jeho mistrovské dílo nebylo ohroženo.

„Jsi osvobozen,“ řekl přívětivě hlavě, načež ji uložil do pytle k Lorikově noze a pytel odnesl na svůj stůl.

Teď je potřeba uklidit tenhle svinčik, pomyslel si při pohledu na bezhlavé tělo skácené na prahu cely a na kaluž krve, která se pod korpusem rychle vytvořila.

Úklid zabral pár hodin. Nejdříve bezhlavé tělo odtáhl do jedné z vedlejších chodeb ve vyšším patře podzemního komplexu, kde se propadla podlaha a odhalila silný podzemní proud. Svrhl tělo do vody, aby ubohému pobočníkovi lorda vystrojil alespoň symbolický pohřeb. Pak se dal do umývání krve z podlahy i dveří, a poté omyl i trochu přibrousil svůj popravčí meč, kterým nešťastného Rivalda sťal. Nato si zabalil všechny své nástroje do vaku, který si přehodil přes rameno. Přes druhé si hodil svázaný pytel s nohou a hlavou. Do úsvitu již nezbývalo mnoho času.

Nejvyšší čas vyrazit, řekl si. Zbývalo už jen jediné. Naposledy vstoupil do cely, kde Lorik stále jen bezvýrazně zíral vzhůru. Přikročil k jeho posteli. Se soucitem vzal beznohého za ramena. Přejel mu rukama až na tváře. Lorik pohlédl vrahovi do očí.

„Budiž osvobozen od svých hříchů,“ zašeptal Lucius a trhnutím zlomil svému hostovi vaz. I jeho odtáhl k podzemní řece a i jeho do ní s pokorou svrhl. Ještě chvíli hleděl do ubíhajícího proudu. Pak se otočil a vydal se k zatarasenému východu. Vydal se do Horské pevnosti.

* * *

Druhého dne ráno byla celá Horská pevnost vzhůru nohama. Strážní zvonili snad na každý poplašný zvon, který se v pevnosti nacházel. Služebné překřikovaly jedna druhou v hysterickém vřeštění. Pacholci a panoši jen běhali od hodnostáře k hodnostáři a každému opakovali vše, co říkal ten minulý. Všichni jen zmateně pobíhali sem a tam jako mravenci, když jim někdo rozbije mraveniště.

Po rozednění totiž spatřili na nádvoří hrůzný výjev. Lord Horské pevnosti, nahý, jak se narodil, byl přibit na bráně. Lord před mnoha lety v bitvě ztratil pravou nohu. Od té doby měl na svém pahýlu nasazený kus dřeva, který fungoval jako noha nová. Tato protéza však byla pryč. Místo toho měl přišitou novou nohu. Nová noha ale moc u těla nedržela. Visela na silné niti, kterou byla k lordovu tělu připojena, pár centimetrů od zbytku těla a pohupovala se v jemném vánku. Nová noha také byla čistě oholena, zatímco pánova zdravá noha byla hustě ochlupená. Každý tento detail jen umocňoval skutečnost, že to byla noha někoho jiného. To ale neděsilo lidi ani z poloviny tolik, co druhá úprava lordova vzhledu. Strůjce tohoto obrazu totiž částečně odsekl lordovu hlavu a vedle ní na krk přišil hlavu druhou. I přes absenci těla každý toho druhého ubožáka poznal. Byl to Rivald, lordův pobočník, který se minulou noc ztratil. Nad tímto hrůzostrašným výjevem bylo na bráně krví napsáno: KAŽDÝ MŮŽE BÝT VYKOUPEN ZE SVÝCH HŘÍCHŮ.

Spousta lidí, včetně mnoha stráží, toho dne z pevnosti uprchla a nikdy se tam už nevrátila. Obraz dvouhlavého lorda byl již navždy vypálen do bělma jejich očí. Ti, kteří zůstali, se pokusili vypátrat tvůrce této hrůzy. Nikdy ale nikoho nedopadli. Část vyšetřovatelů věřila, že pachatelem byl Lorik, lordův kastelán, který se začal postrádat přibližně ve stejnou dobu, kdy se dvouhlavý lord objevil přibit na bráně. Jiní jim ale oponovali, že nová lordova noha nejspíše pochází právě od Lorika a i on je jen obětí.

Od té doby nebyl o vlastnictví Horské pevnosti příliš velký zájem. Říkalo se, že někdo se dokonce pokusil pevnost navždy uzavřít a s pomocí magie vyvolal chodící skálu, která neměla do pevnosti již nikdy nikoho vpustit. Jestli je to pravda, se už asi nikdy nedozvíme. Ovšem pravda bez pochybností je, že od té doby už v okolí Horské pevnosti zhřešil málokdo. Tedy do té doby, dokud se král nerozhodl Hornické údolí proměnit v trestaneckou kolonii.